

Księga Daniela - Numer pięć

Siedemdziesiąt lat

Jeff Pippenger

2023-11-29

Jojakim był pierwszym z ostatnich trzech królów Judy i kiedy został podbity przez Babilończyków, rozpoczęło się siedemdziesiąt lat niewoli dla królestwa południowego. Te siedemdziesiąt lat wyznacza okres, w którym Babilon, pierwsze królestwo prorocstwa biblijnego, miał panować. W 23. rozdziale Księgi Izajasza nierządnicą z Tyru miała być zapomniana na siedemdziesiąt symbolicznych lat, które proroczno określono jako dni jednego króla. W prorocztwie biblijnym król oznacza królestwo, a jedynym królestwem w prorocztwie biblijnym, którego dni wyniosły siedemdziesiąt lat, był Babilon.

W tamtym okresie dziejów nierządnicą z Tyru, która reprezentuje papieństwo, została by zapomniana. Pod koniec siedemdziesięciu symbolicznych lat przypomniano by o niej i wyszłaby, by uprawiać nierząd ze wszystkimi królestwami ziemi. Duchowy nierząd to bezprawny związek Kościoła z państwem. Pod koniec siedemdziesięciu symbolicznych lat papieństwo weszłoby w relację z Organizacją Narodów Zjednoczonych, reprezentowaną przez wszystkich królów, z którymi nierządnicą z Tyru uprawia nierząd pod koniec siedemdziesięciu symbolicznych lat. Królestwo, które panuje podczas siedemdziesięciu symbolicznych lat, to Stany Zjednoczone, bestia z ziemi o dwóch rogach.

Rozdziały od pierwszego do piątego Księgi Daniela przedstawiają historię siedemdziesięciu lat Babilonu, a zatem te rozdziały reprezentują historię obu rogów bestii z ziemi. Rozdziały czwarty i piąty wskazują pierwszego i ostatniego króla Babilonu, a razem te dwa rozdziały przedstawiają historię bestii z ziemi i jej dwóch rogów. Sąd nad dwoma rogami i nad samą bestią z ziemi jest przedstawiony przez sąd nad pierwszym i ostatnim królem. Wyrokiem wobec Nabuchodonozora było wygnanie na „siedem czasów”; żył jak dzikie zwierzę przez dwa tysiące pięćset dwadzieścia dni, żywiąc się trawą i moknąc od rosy. Wyrok na Belszazara został napisany na ścianie i utożsamiony z liczbą dwa tysiące pięćset dwadzieścia, co wskazuje, że sąd nad bestią z ziemi i jej dwoma rogami jest przedstawiony przez „siedem czasów” z Księgi Kapłańskiej, rozdział dwudziesty szósty. Opiera się to na świadectwie dwóch królów, a ci dwaj świadkowie reprezentują pierwszego i ostatniego.

„Siedem czasów” stanowi kamień obrazy dla adwentyzmu, dlatego nie jest uznawane, choć jest tam wyraźnie — dla tych, którzy chcą to dostrzec. Jest symbolem sądu nad narodem (Babilonem), który panował przez siedemdziesiąt lat, oraz symbolem sądu nad królestwem, które panuje przez siedemdziesiąt symbolicznych lat. Kiedy William Miller przedstawił swoje rozumienie „siedmiu czasów” z rozdziału 26 Księgi Kapłańskiej, posłużył się okresem dwóch tysięcy pięćset dwudziestu dni, gdy Nabuchodonozor żył jak zwierzę (rozdział 4 Księgi Daniela), jako jednym z proroczych świadectw potwierdzających „siedem czasów” z Księgi Kapłańskiej 26. „Siedem czasów” jest zarówno kamieniem węgielnym, jak i kamieniem szczytowym w rozdziale 4 Księgi

Zachariasza. Jezus, siostra White, Izajasz i Piotr identyfikują je jako kamień, który staje się kamieniem węgielnym. Jest to koronna doktryna prorocत्व biblijnych, choć zasadniczo pozostaje niewidoczna dla tych, którzy podają się za posłańców trzeciego anioła.

Rozpoczynając rozważanie pierwszych sześciu rozdziałów Księgi Daniela, należy zauważyć, że już od samego początku zostaje wskazany okres „siedmiu czasów”. Gdy Jojakim został obalony przez Babilon, rozpoczęła się siedemdziesięcioletnia niewola. Księga Kronik wyjaśnia, dlaczego zostali wprowadzeni do niewoli na siedemdziesiąt lat.

Sedekiasz miał dwadzieścia jeden lat, gdy zaczął królować, i królował jedenaście lat w Jerozolimie. I czynił to, co złe w oczach Pana, swego Boga, i nie ukorzył się przed prorokiem Jeremiaszem, który przemawiał z ust Pana. I zbuntował się także przeciw królowi Nebukadnezarowi, który kazał mu przysiąc na Boga; lecz zatwardził swój kark i uczynił swoje serce nieugiętym, aby nie zwrócić się do Pana, Boga Izraela. Ponadto wszyscy naczelnicy kapłanów i lud bardzo się sprzeniewierzyli, naśladując wszystkie obrzydliwości pogan, i zbezczeszili dom Pana, który On poświęcił w Jerozolimie. A Pan, Bóg ich ojców, posyłał do nich przez swoich posłańców, wstając wcześniej i posyłając, gdyż litował się nad swoim ludem i nad swoim mieszkaniem; lecz oni szydzili z posłańców Bożych, gardzili Jego słowami i znieważali Jego proroków, aż zapłonął gniew Pana przeciw Jego ludowi, tak że nie było już ratunku. Sprowadził więc na nich króla Chaldejczyków, który wytracił ich młodzieńców mieczem w domu ich przybytku i nie ulitował się ani nad młodzieńcem, ani nad dziewczicą, ani nad starcem, ani nad tym, który się z wiekiem garbi; wszystkich wydał w jego rękę. I wszystkie naczynia domu Bożego, wielkie i małe, oraz skarby domu Pana i skarby króla i jego książąt — to wszystko zawiózł do Babilonu. I spalili dom Boży, i zburzyli mur Jerozolimy, spalili ogniem wszystkie jej pałace i zniszczyli wszystkie jej kosztowne naczynia. A tych, którzy ocaleli od miecza, wprowadził do Babilonu, gdzie byli sługami jego i jego synów aż do panowania królestwa Persji; aby się spełniło słowo Pana wypowiedziane przez usta Jeremiasza, dopóki ziemia nie odprawi swoich szabatów; przez cały czas swego spustoszenia obchodziła szabat, aż dopełniło się siedemdziesiąt lat. A w pierwszym roku Cyrusa, króla Persji, aby spełniło się słowo Pana wypowiedziane przez usta Jeremiasza, Pan pobudził ducha Cyrusa, króla Persji, tak że ogłosił on obwieszczenie w całym swoim królestwie i także wydał je na piśmie, mówiąc: Tak mówi Cyrus, król Persji: Wszystkie królestwa ziemi dał mi Pan, Bóg niebios, i On nakazał mi zbudować Mu dom w Jerozolimie, która jest w Judzie. Kto jest pośród was ze wszystkiego Jego ludu? Niech Pan, jego Bóg, będzie z nim, i niech wstąpi. 2 Kronik 36:11–23.

Siedemdziesiąt lat niewoli miało wypełnić słowo Jeremiasza: „aż ziemia nacieszy się swoimi szabatami; przez cały czas swego spustoszenia miała szabat”. Poza werselem z Kronik, który cytujemy, jest tylko jeden fragment w Słowie Bożym, który odnosi się do tego, że ziemia „nacieszy się” swoimi szabatami. Ten fragment znajduje się w Księdze Kapłańskiej, rozdziałach dwudziestym piątym i dwudziestym szóstym. Rozdział dwudziesty piąty zawiera wskazania, jak pozwolić ziemi cieszyć się jej odpoczynkiem szabatowym, a rozdział dwudziesty szósty opisuje przekleństwo „siedem razy”, jeśli tych nakazów przymierza nie przestrzegano.

Los Jojakima oznaczał początek niewoli, która stanowi element tego, co Daniel w rozdziale dziewiątym nazwał „kłątwa” i „przysięgą” Mojżesza. Daniel rozumiał kłatwę „siedmiu czasów”, gdyż w rozdziale dziewiątym daje świadectwo, że dzięki studiowaniu proroctwa Jeremiasza o siedemdziesięciu latach zrozumiał liczbę lat, przez które lud Boży miał przebywać w niewoli w Babilonie.

W pierwszym roku jego panowania ja, Daniel, zrozumiałem z ksiąg liczbę lat, o których mówiło słowo Pana przekazane prorokowi Jeremiaszowi, że dopełni się siedemdziesiąt lat spustoszenia Jerozolimy. Daniel 9:2.

Daniel zrozumiał z ksiąg liczbę siedemdziesięciu lat, a nie tylko z Księgi Jeremiasza. Drugą „księgą”, którą rozumiał, były pisma Mojżesza, gdyż w swojej modlitwie wskazuje, że „kłątwa” siedemdziesięciu lat niewoli była „przysięgą” Mojżesza. Słowo w dziewiątym rozdziale Księgi Daniela, tłumaczone jako „przysięga”, jest tym samym słowem, które w Księdze Kapłańskiej 26 tłumaczy się jako „siedem razy”. Niewola Judy w Babilonie przez siedemdziesiąt lat była wypełnieniem kłatwy „siedem razy”, niezależnie od tego, co twierdziłby którykolwiek współczesny teolog. To jasne jak słońce, ale tylko jeśli zechcesz to dostrzec.

I Pan rzekł do Mojżesza na górze Synaj: Przemów do synów Izraela i powiedz im: Gdy wejdziecie do ziemi, którą wam daję, wtedy ziemia będzie obchodzić szabat dla Pana. Przez sześć lat będziesz obsiewał swoje pole i przez sześć lat będziesz przycinał swoją winnicę i zbierał jej plon; lecz w siódmym roku będzie dla ziemi szabat odpoczynku, szabat dla Pana: nie będziesz obsiewał swego pola ani przycinał swojej winnicy. Tego, co samo wyrośnie z twoich żniw, nie będziesz żął, ani nie będziesz zbierał winogron z nieprzycinanej winorośli, bo to jest rok odpoczynku dla ziemi. To, co ziemia wyda podczas szabatu, będzie dla was pokarmem: dla ciebie i dla twojego sługi, i dla twojej służebnicy, i dla twojego najemnika, i dla przybysza, który u ciebie mieszka, oraz dla twojego bydła i dla zwierząt, które są w twojej ziemi; cały jej urodzaj będzie pokarmem. Policzysz sobie siedem szabatów lat, siedem razy po siedem lat; a czas siedmiu szabatów lat będzie ci czterdzieści dziewięć lat. Potem, dziesiątego dnia siódmego miesiąca, każesz zabrzmieć trąbie jubileuszowej; w Dniu Przebłagania niech rozlegnie się dźwięk trąby po całej waszej ziemi. Księga Kapłańska 25:1–9.

Warto zauważyć, że w zaleceniach dotyczących pozostawienia ziemi na odpoczynek siedem cykli składających się z sześciu lat uprawy ziemi i jednego roku pozwolenia ziemi na odpoczynek trwa aż do czterdziestego dziewiątego roku, kiedy miał nastąpić jubileusz oznaczający dopełnienie siedmiu cykli po siedem lat. Kluczowe jest dostrzeżenie, że zabrzmienie trąby jubileuszowej miało nastąpić w Dniu Pojednania, co wskazuje, iż gdy 22 października 1844 roku rozpoczął się antytypowy Dzień Pojednania, wówczas miała zabrzmieć trąba jubileuszowa reprezentująca cykl „siedem razy”. „Siedem razy”, które zaczęło się, gdy Manasses został uprowadzony do Babilonu w 677 r. p.n.e., oznaczało dwa tysiące pięćset dwadzieścia lat, które zakończyły się w antytypowym Dniu Pojednania. Tego powiązania nie dostrzegą jedynie ci, którzy nie chcą go zobaczyć. Cykl „siedem razy” jest powiązany z dwoma tysiącami trzystu lat.

Trzeba też zauważyć, że w nakazach przymierza zawartych w pierwszych dziewięciu wersach dwudziestego piątego rozdziału Księgi Kapłańskiej znajduje się najgłębsza ilustracja zasady dzień

za rok w Słowie Bożym. Zbieranina bajek, którą teologowie podrzucają, by utrzymać trzodeę otumanioną babilońskim winem, głosi, że zapowiedź kary „siedem razy” w rozdziale dwudziestym szóstym jest błędnym rozumieniem hebrajskiego znaczenia słowa tłumaczonego jako „siedem razy”. Ten argument nie jest prawdziwy. Hebrajskie znaczenie tego słowa w pełni zawiera w swojej definicji uzasadnienie dla zastosowania go w sensie liczbowym, lecz ich błędny wywód, który podpierają chybioną przesłanką opartą na ich samozwańczej biegłości w gramatyce hebrajskiej, jest po prostu próbą odwrócenia uwagi.

Sąd przedstawiony jako „siedem razy” w rozdziale dwudziestym szóstym rozpoznaje się na podstawie kontekstu danego fragmentu, a nie dzięki temu, że jacyś współcześni teologowie naginają język hebrajski. William Miller doszedł do swojego wniosku bez odwoływania się do języka hebrajskiego, a natchnienie potwierdziło, że jego zrozumienie było poprawne. Aniołowie kierowali jego zrozumieniem na podstawie kontekstu rozdziału, w którym znajduje się sąd określony jako „siedem razy”, a nie na podstawie języka hebrajskiego.

W rozdziale dwudziestym piątym zostają określone nakazy przymierza, a rozdział dwudziesty szósty następnie przedstawia obiecane błogosławieństwo za przestrzeganie tych nakazów przymierza, a potem wskazuje to, co Daniel nazywa "kłutwą Mojżesza" za nieposłuszeństwo tym nakazom.

Kontekst dotyczy zasady „dzień za rok” w prorocत्वach biblijnych. Te początkowe wersety z dwudziestego piątego rozdziału Księgi Kapłańskiej wskazują, że w prorocत्वach biblijnych dzień oznacza rok. W Księdze Wyjścia Mojżesz wyraźnie wskazuje związek między szabatowym odpoczynkiem siódmego dnia dla człowieka i zwierząt a szabatowym odpoczynkiem siódmego roku dla ziemi.

Przez sześć lat będziesz obsiewał swoją ziemię i zbierał jej plony; lecz siódmego roku zostawisz ją odłogiem, by odpoczęła, aby ubodzy z twojego ludu mogli jeść, a co pozostawią, zjedzą zwierzęta polne. Tak samo postąpisz ze swoją winnicą i ze swoim gajem oliwnym. Sześć dni będziesz wykonywał swoją pracę, a siódmego dnia odpoczniesz, aby odpoczął twój wół i twój osioł oraz aby wytchnęli syn twojej służebnicy i przybysz. Księga Wyjścia 23:10-12.

W owych trzech wersetach można dostrzec, że dzień odpoczynku dla ludzi i zwierząt odpowiada rokowi odpoczynku dla ziemi. W Księdze Kapłańskiej, w rozdziale dwudziestym piątym, w pierwszych pięciu wersetach, znajdujemy identyczną strukturę gramatyczną jak w przykazaniu szabatu z Księgi Wyjścia, rozdział dwudziesty, wersety od ósmego do jedenastego.

I przemówił Pan do Mojżesza na górze Synaj, mówiąc: Powiedz synom Izraela: Gdy wejdziecie do ziemi, którą wam daję, niech ziemia obchodzi sabat dla Pana. Sześć lat będziesz obsiewał swoje pole i sześć lat będziesz przycinał swoją winnicę i zbierał jej plon; ale w siódmym roku będzie dla ziemi sabat odpoczynku, sabat dla Pana: nie będziesz obsiewał swego pola ani przycinał swojej winnicy. Tego, co samo wyrośnie po swym żniwie, nie będziesz żął, ani nie będziesz zbierał winogron ze swej nieprzycinanej winorośli; gdyż jest to rok odpoczynku dla ziemi. Księga Kapłańska 25:1-5.

Pamiętaj o dniu szabatu, aby go uświęcić. Sześć dni będziesz pracował i wykonywał całą swoją pracę, lecz siódmy dzień jest szabatem Pana, Boga twego; w nim nie będziesz wykonywał żadnej pracy: ani ty, ani twój syn, ani twoja córka, ani twój sługa, ani twoja służebnica, ani twoje bydło, ani obcy przybysz, który jest w twoich bramach. Bo w sześć dni Pan uczynił niebo i ziemię, morze i wszystko, co w nich jest, a dnia siódmego odpoczął; dlatego Pan pobłogosławił dzień szabatu i uświęcił go. Księga Wyjścia 20,8-11.

Razem dwa przykazania dotyczące szabatu określają kontekst Księgi Kapłańskiej 25 i 26. Zestawione wers po wersie świadczą, że przez "sześć dni będziesz pracował i wykonywał całą swoją pracę", a przez "sześć lat będziesz obsiewał swoje pole i sześć lat będziesz przycinał swoją winnicę i zbierał jego plon." "Lecz siódmy dzień jest szabatem Pana, Boga twego", oraz "siódmy rok będzie szabatem odpoczynku dla ziemi, szabatem dla Pana".

Oba wystąpienia słowa tłumaczonego jako „siódmy” w przykazaniach dotyczących szabatu — czy chodzi o szabat dla ludzi, czy o szabat dla ziemi — są tym samym hebrajskim słowem, które w rozdziale dwudziestym szóstym Księgi Kapłańskiej tłumaczone jest jako „siedem razy”. Kontekst rozdziałów dwudziestego piątego i dwudziestego szóstego Księgi Kapłańskiej osadzony jest w proroczej zasadzie, że dzień w prorocztwie biblijnym oznacza rok. Równie istotna jest prorocza zasada pierwszej wzmianki.

Pierwszą rzeczą wspomnianą w tych dwóch rozdziałach jest zasada dzień za rok. William Miller został poprowadzony przez Gabriela i innych aniołów, aby rozpoznać "siedem czasów" z Księgi Kapłańskiej jako symbol dwóch tysięcy pięciuset dwudziestu lat, co w pełni zgadza się z kontekstem tych rozdziałów, czyli z zasadą dzień za rok przedstawioną w pierwszych pięciu wersetach rozdziału dwudziestego piątego.

Gdy autor Ksiąg Kronik wskazał powód, dla którego Babilonowi pozwolono uprowadzić południowe królestwo Judy do niewoli, powiedział, że było to po to, aby ziemia mogła zaznać swego szabatowego odpoczynku. Jedynym innym miejscem w Słowie Bożym, które stwierdza, że ziemia cieszy się odpoczynkiem, są rozdziały dwudziesty piąty i dwudziesty szósty Księgi Kapłańskiej. Siedemdziesiąt lat panowania Babilonu jako pierwszego królestwa w prorocztwie biblijnym nie tylko przedstawia symboliczne lata, przez które bestia z ziemi miałaby panować jako szóste królestwo w prorocztwie biblijnym, lecz także stanowi bezpośrednie odniesienie do "siedmiu razy" przekleństwa Mojżesza.

Gdy zaczynamy studiować prorocтва zawarte w pierwszych sześciu rozdziałach Księgi Daniela, konieczne jest, aby wiedzieć, że zarówno przekleństwo „siedmiu czasów”, jak i błogosławieństwo „siedmiu czasów” stanowią element każdego z tych rozdziałów.

Warto również pamiętać, że seria siedmiu siedmioletnich cykli jest wyznaczana zatrąbieniem w trąbę jubileuszową dziesiątego dnia siódmego miesiąca, czyli w Dniu Prześlągania. Ten fakt łączy „siedem razy” z dwoma tysiącami trzystu dni z ósmego rozdziału Księgi Daniela, w wersecie czternastym. Warto również pamiętać, że rok proroczy to trzysta sześćdziesiąt dni, a jeśli dodamy trzysta sześćdziesiąt dni, raz po raz, przez „siedem razy”, daje to dwa tysiące pięćset dwadzieścia dni.

Gdy Daniel z ksiąg zrozumiał liczbę lat wskazaną przez Jeremiasza, rozpoczął modlitwę, która obejmuje każdy element pokutnej odpowiedzi uznanej za konieczną, jeśli lud Boży kiedykolwiek uświadomi sobie, że znajduje się w niewoli w kraju wroga. Pod koniec modlitwy Daniela z Księgi Kapłańskiej, rozdział dwudziesty szósty, ukazał się Gabriel, aby dać Danielowi zrozumienie widzenia, które "słyszał", widzenia o dwóch tysiącach trzystu dniach. Gabriel zaczął od poinformowania Daniela, że dla ludu Daniela "wyznaczono" siedemdziesiąt tygodni.

Siedemdziesiąt tygodni wyznaczono dla twojego ludu i dla twojego świętego miasta, aby doprowadzić do końca występku, położyć kres grzechom, dokonać pojednania za nieprawość, wprowadzić wieczną sprawiedliwość, zapieczętować widzenie i prorocstwo oraz namaścić Najświętsze. Daniela 9:24.

Słowo oddane w wersecie jako „determined” oznacza „odcięte”, a zatem znaczy to, że od dwóch tysięcy trzystu dni należało odciąć siedemdziesiąt tygodni. Począwszy od trzeciego dekretu z roku 457 p.n.e., lud Daniela miał do dyspozycji siedemdziesiąt proroczych tygodni jako czas próby. Siedemdziesiąt proroczych tygodni to czterysta dziewięćdziesiąt lat. Czterysta dziewięćdziesiąt lat po trzecim dekreście, w roku 34, starożytny Izrael ukamienował Szczepana i został ostatecznie odłączony od Boga.

Niewola, która poprzedziła trzy dekry wyznaczające punkt początkowy czterystu dziewięćdziesięciu lat czasu próby, trwała siedemdziesiąt lat. Te siedemdziesiąt lat miało pozwolić ziemi zaznać szabatowych odpoczynków, których starożytny Izrael nigdy nie przestrzegał. Siedemdziesiąt lat szabatowych odpoczynków dla ziemi było skutkiem czterystu dziewięćdziesięciu lat (czyli siedemdziesięciu tygodni lat) buntu przeciwko przysiędze Mojżesza.

Czterysta dziewięćdziesiąt lat buntu przeciwko przymierzu z Księgi Kapłańskiej 25 przyniosło siedemdziesiąt lat niewoli, aby ziemia mogła zaznać swego odpoczynku. Siedemdziesiąt lat niewoli doprowadziło do trzech dekretów, które wyznaczyły kolejne czterysta dziewięćdziesiąt lat czasu próby dla starożytnego Izraela. A zatem widzimy dwa okresy próby po czterysta dziewięćdziesiąt lat każdy. Te trzy dekry są typem trzech poselstw anielskich, z których pierwsze nadeszło w 1798 roku, na końcu pierwszego okresu „siedmiu czasów” gniewu wymierzonego w północne królestwo. Trzeci anioł nadszedł dwa tysiące trzysta lat po trzecim dekreście, 22 października 1844 roku, kiedy nadszedł również „ostatni koniec gniewu”.

W ciągu czterdziestu sześciu lat między końcem pierwszego gniewu a końcem ostatniego gniewu Jezus położył fundament świątyni millerystów, a kamieniem węgielnym było „siedem czasów”. Ten kamień miał być albo kamieniem węgielnym (albo kamieniem obrazy) dla adwentyzmu na początku, a na końcu albo kamieniem szczytowym i zwieńczeniem (albo kamieniem nagrobnym) dla adwentyzmu. Trzy dekry, które przedstawiają nadejście poselstw trzech aniołów w historii od 1798 do 1844 roku, przedstawiają również pierwsze trzy rozdziały Księgi Daniela.

Zacniemy omawiać pierwsze sześć rozdziałów w następnym artykule.

Gdy Księgi Daniela i Objawienia będą lepiej rozumiane, wierzący będą mieli zupełnie inne doświadczenie religijne. ... Jedno z pewnością zostanie zrozumiane z badania Księgi

Objawienia: że więź między Bogiem a Jego ludem jest bliska i pewna. The Faith I Live By,
345.